

דף כה.

עין משפט א. הרמב"ם הל' פפולי המוקדשין פ"א הכ"ה

נְשַׁפֵּךְ מִן הַכֶּלִי עַל הָרֶצֶפָה וְאַסְפוּ כָּשֶׁר. אָבֵל אִם נִשְׁפָּךְ
מִצְוָאָר הַבְּהֵמָה עַל הָרֶצֶפָה וְאַסְפוּ וּנְתָנוּ לְכֹלֵי הַשָּׂרֵת
נִפְסָל הַזֶּבַח:

עין משפט ב.ג.ד.ה. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ד ה"ח

וְכָל הַזִּבְחִים שֶׁקִּבַּל מִדָּמָם = פְּחוֹת מְכֻדֵי הַזֵּיָה לֹא נִתְקַדֵּשׁ
הַדָּם. וְצָרִיךְ לְהִתְכַוֵּן לְקַבֵּל כָּל הַדָּם. כִּי־צַד הוּא עוֹשֶׂה.
אוֹחֵז הַסִּימָנִים בְּיָדוֹ וּמוֹצִיאָן עִם הַוֵּרִידִין לְתוֹךְ הַמְזֻרָק.
וְשׁוֹחֵט שְׁנַיִם אוֹ רֹב שְׁנַיִם כְּדֵי שְׂיִתְקַבֵּל הַדָּם כָּלּוֹ בְּכֹלֵי.
וּמִגְבִּיָּה הַסִּכִּין לְמַעְלָה כְּדֵי שֶׁלֹּא יֵרֵד הַדָּם מֵעֲלֵיהָ אֶלֶּא
מִן הַצְּוָאָר. וְדָם שֶׁבִּסְכִּין מְקַנְחוּ בְּשֵׁפֶת הַמְזֻרָק:

כ. כסף משנה: כל הזבחים שקיבל מדמם פחות מכדי הזיה לא נתקדש הדם. בפ"ק דמנחות
(דף ז'): וצריך להתכוין לקבל כל הדם. מימרא בפרק שני דזבחים (דף כ"ה) אמר רב
יהודה אמר רב השוחט צריך שיקבל כל דמו של פר. ומ"ש כיצד הוא עושה אוֹחֵז הַסִּימָנִין
בְּיָדוֹ וּמוֹצִיאָן עִם הַוֵּרִידִין לְתוֹךְ הַמְזֻרָק. שם א"ר ירמיה בר אבא השוחט צריך שיתן ורידין
לְתוֹךְ הַכֶּלִי. ומ"ש ושוחט שנים או רוב שנים. בריש פ' השוחט (דף כ"ז). ומה שכתב ומגביה
הַסִּכִּין לְמַעְלָה וכו'. פ' שני דזבחים (דף כ"ה) אמר רב יהודה אמר שמואל השוחט צריך
שיגביה סכין למעלה שנאמר ולקח מדם הפר ולא דם הפר ודבר אחר. ומ"ש ודם שבסכין
מקנחו בשפת המזרק. גם זה שם פירוש בשפת המזרק מאחוריו שלא יכנס דם במזרק:

דף כה :

עין משפט מעשה הרמב"ם הל' מעשה קרבנות פ"ד ה"ט

אֹוֹר הַכֹּלִי הֵרִי הוּא כְּכֹלִי ל'. הֵיָה מְקַבֵּל הַדָּם וְנִפְחָתוּ שׁוֹלֵי הַמְזָרֵק קֶדֶם שְׂיִגִיעַ הַדָּם לְאֹוֹר הַמְזָרֵק הַנִּפְחָת לֹא נִתְקַדֵּשׁ הַדָּם. שְׁהָאֹוֹר שְׂאִין סוּפוֹ לְנוּחַ אֵינוֹ כְּמִנְחָה :

עין משפט ב. הרמב"ם הל' פרה אדומה פ"ו ה"ח

הַזֹּלֶף מִמֵּם מִן הַמַּעֲזֵן בְּיָדָיו וּבְרִגְלָיו מ' וּבְחֲרָסִים וְנָתַן לְתוֹךְ הַחֲבִית פְּסוּלִין מִפְּנֵי שְׂלֹא נִתְמַלְאוּ בְּכֹלִי. נָתַן אֶת הַחֲבִית בְּמִים וְדָחַק הַמִּים בְּיָדָיו אוֹ בְּרִגְלָיו אוֹ בְּעֵלֵי יָרְקוֹת כְּדֵי שְׂיַעֲבְרוּ לְחֲבִית הֵרִי אֵלוֹ פְּסוּלִין. וְכֵן אִם שָׁקְעוּ בְּמִים כְּדֵי שְׂיִגְבְּרוּ הַמִּים וַיַּעֲלוּ וַיִּשְׁפְּכוּ לְחֲבִית פְּסוּלִין. וְאִם עָשָׂה כֵּן בְּעֵלֵי קָנִים אוֹ בְּעֵלֵי אֶגּוֹז הֵרִי הַמִּים כְּשָׂרִים. זֶה הַכֹּלֵל דָּבָר שֶׁהוּא מְקַבֵּל טְמֵאָה אִם סִיעַ בּוֹ הַמִּים כְּדֵי שְׂיִמְלְאוּ הַכֹּלִי הַמִּים פְּסוּלִין וְאִם סִיעַ בְּדָבָר שְׂאִינוֹ מְקַבֵּל טְמֵאָה כְּשָׂרִים :

ל'. כסף משנה : ומ"ש אויר כלי הרי הוא ככלי היה מקבל הדם ונפחתו שולי המזרק וכו' שם בעיי דאיפשיטו :

מ'. כסף משנה : הזולף מים מן המעייין וכו'. תוספתא דפרה פרק חמישי ואע"ג דבנוסחא דידן בתוספתא כתוב כשר ט"ס הוא וצריך להגיה ולכתוב פסול וכך כתבה רבינו במשנה פרק ו' דפרה: נתן את החבית במים וכו'. בפרק ו' דפרה נתן ידו או רגלו או עלי ירקות כדי שיעברו המים לחבית פסולים עלי קנים ועלי אגוזים כשרי' זה הכלל דבר שהוא מקבל טומאה פסול ודבר שאינו מקבל טומאה כשר ובפרק ב' דזבחים יליף מקרא :

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ג. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ד ה"ח
עין לעיל דף כה. עין משפט ב.ג.ד.ה.

עין משפט ד. הרמב"ם הל' מקוואות פ"ט הט"ו

זוּחֲלִין שְׁקֻלְחָן בְּעֲלֵי אֶגְוֹז בְּשָׂרִים כְּשֶׁהֵיוּ שְׂאִין עֲלֵי
הָאֶגְוֹז הֲלֹחַ שֶׁהוּא צוֹבֵעַ חָשׁוּב כְּכֹלִים:

שו"ע יו"ד סימן רא פעיף יא

יא. טז. מקוה מים שאובים שהמשיכו עליו מי מעיין אפי' מי המעיין
מועטין מטהרין את השאובים המרובין ב בין קדמו מי המעיין לשאובים
בין קדמו השאובים למי המעיין.

הגה: מ"מ אין לטבול בו רק במכונסין ע דלא עדיף מנהרות שרבו הנוטפים
על הזוחלין כמבואר בסעיף ב'.

עין משפט ה. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"א הכ"ט

בְּהֵמָה שֶׁחָסַר מֵאֵיבָרֶיהָ כֹּל שֶׁהוּא אַחַר שְׁחִיטָה קָדָם
קִבְּלָתָהּ הָדָם נִפְסָלָה. אֶפְלוּ צָרָם בְּאֶזְנָה קָדָם קִבְּלָהּ הָרִי
זֶה לֹא יִקָּבֵל שֶׁנֶּאֱמַר וְלָקַח מִדָּם הַפָּר' שִׁיְהִיָּה שְׁלֵם כָּלוּ
בְּשַׁעַת הַקִּבְּלָהּ. וְאִם קִבְּלָהּ מִן הַחֲסָרָה וְזָרַק הָרִי זֶה פָּסוּל:

ג. כסף משנה: זוּחֲלִין שְׁקֻלְחָן בְּעֲלֵי אֶגְוֹז וכו'. פ"ז דעדיות:
ד. הרשב"א בת"ה בשער המים.

ע. כתב הש"ך בס"ק ל"ג דלפ"ז צ"ל מש"כ בסעיף ח' דאם מקלח על שפת הכלי מותר
בחוצה לה אפי' המים שבתוכה מרובים שם כיון שהמים עצמן שבתוך הכלי הן גם כן
מהמעין וגם עכשיו המעיין מקלח לתוכן ומחוברין למעיין לא כן כאן בסעיף י"א.

פ. כסף משנה: בהמה שחסר מאיבריה כל שהוא וכו'. מימרא דרבי זירא בפרק שני דזבחים
(דף כ"ו) ובפרק על אלו מומין (דף ל"ט):

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ו. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"א ה"ל

אָבֵל אִם חִסְרָה אַחַר קִבְלָה קֹדֶם זְרִיקָה ^א. אֶפְלוּ אֲבֵד
הַבֶּשֶׂר קֹדֶם זְרִיקַת הַדָּם אוֹ נִשְׂרַף. אִם נִשְׁתִּיר כְּזֵית מִן
הַבֶּשֶׂר אוֹ כְּזֵית מִן הָאֵימורִין זֹרֵק אֶת הַדָּם. וְאִם לֹא
אֵינוֹ זֹרֵק. וּבְעוֹלָה אֶפְלוּ כַּחֲצֵי זֵית מִן הַבֶּשֶׂר וַחֲצֵי זֵית
מִן הָאֵימורִין. מִפְּנֵי שְׂכָלָה לְאֲשִׁים:

עין משפט ז. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"א ה"ג

שָׁעוֹת מוֹנִין לְקֹדְשִׁים ^ק. וְאִם הוֹסִיפוּ שָׁעָה אַחַת אוֹ פְּחָתוֹ
שָׁעָה פְּסוּלִין. כִּי־צַד. קָרְבָן שְׂמֵצוֹתוֹ לְהִיּוֹת בֶּן שָׁנָה אִם
הוֹסִיף עַל הַשָּׁנָה שָׁעָה אַחַת נִפְסָל. אֶפְלוּ הִיָּה בֶּן שָׁנָה
בְּשַׁעַת שְׁחִיטָה וְהוֹסִיף עַל הַשָּׁנָה בְּשַׁעַת זְרִיקָה נִפְסָל עַד
שְׁיֵהִיָּה בֶּן שָׁנָה עַד שַׁעַת זְרִיקָה. וְכֵן בְּכָל הַזְּבָחִים:

צ. כסף משנה: ומ"ש אבל אם חסרה אחר קבלה קודם זריקה אפי' אבד הבשר קודם זריקת
הדם או נשרף אם נשתייר כזית מן הבשר או כזית מן האימורים זורק את הדם ואם לאו אינו
זורק. גם זה שם. ומ"ש ובעולה אפי' כחצי זית מן הבשר וחצי זית מן האימורים וכו'. בהקומץ
רבה (דף כ"ו) ובתוספתא דזבחים פ"ד והטעם פשוט משום דכולה להקטרה:

ק. כסף משנה: שעות מונין לקדשים וכו'. בפ' שני דזבחים (דף כ"ה:) ובפרק על אלו
מומין (דף ל"ט:) זאת אומרת שעות פוסלות בקדשים. ופירש"י דשנה האמורה בקדשים
אמרינן בפרק יוצא דופן דאין מונין לה מתשרי כשאר ראשי שנים אלא מיום שנולד מעת
לעת בשנה הבאה וילפינן לה מקראי דכתיב בהו בן שנתו שנתו שלו ולא של מנין העולם
ואשמועינן הכא דלא תימא מיום ליום הוא דבעינן ולא משעה לשעה [אלא אף משעה
לשעה] שאם נולד בניסן ב"ד בט' שעות ושחטו לשנה הבאה ב"ד בניסן בט' שעות אסור
לזרוק דמו בעשירית שכבר עברה שנתו:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט זו. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"א ה"ו

**שְחָטָהּ וְהִיא כְּלָה בְּפָנִים ר. וְאַחַר כֶּן הוֹצִיָאָה רַגְלָהּ
לְחוּץ. חוֹתֶךָ הַבָּשָׂר עַד שֶׁהוּא מַגִּיעַ לְעֶצֶם וְאַחַר כֶּן**

ר. כסף משנה: ומ"ש שחטה והיא כולה בפנים ואח"כ הוציאה רגלה לחוץ וכו'. ג"ז שם (דף כ"ח:): א"ר אמי א"ר אלעזר היא בפנים ורגליה בחוץ חתך ואח"כ שחט כשירה שחט ואחר כך חתך פסולה חתך ואח"כ שחט כשירה בעל מום קא מקריב אלא אימא קיבל ואח"כ חתך פסולה חתך ואח"כ קיבל כשירה והא א"ר זירא הצורם אוזן בבכור ואח"כ קיבל דמו פסול וכו' א"ר חסדא אמר אבימי חותך באבר עד שמגיע לעצם. קיבל ואח"כ חתך פסולה שמעת מיניה דם המובלע באיברים דם הוא דילמא משום שמנונית ש"מ בשר קדשים קלים שיצא לפני זריקה פסול דילמא בקדשי קדשים. ופירש"י חותך באבר עד שהוא מגיע לעצם דלאו מום הוא והדם מעוכב ע"י חתיכה מלעלות וליכנס לפנים. ש"מ דם המובלע באיברים דם ובשר נמי לא הוי דאלת"ה אהיכא חייל פיסול יוצא אמיא בעלמא. דילמא משום שמנונית דחזיא לאכילה וחשיבא לאיפסולי ביוצא וכו' ומובלע בדם הרגל ונפקא דרך בית השחיטה ופסלה ליה לדם שבמזרק: כתב הראב"ד שחטה והיא כולה וכו' עד מפני שמנונית וכו'. א"א לא ידעתי זה מהו שהיוצא בקדשי קדשים וכו' עד לבעלים לכפרה קאמר וכן עיקר. דבריו מבוררים שהוא משיג על רבינו שנראה מדבריו שהוא מכשיר בחותך הבשר עד שהוא מגיע לעצם ואח"כ מקבל הדם דהא לענין טומאה איבעיא לן בפ' כיצד צולין (דף פ"ה) אי גזרו רבנן טומאה ביוצא או לא ולא איפשיטא ונקטינן לחומרא דגזרו טומאה ביוצא ואע"ג דמידי דרבנן הוא משום חומרא דקדשים נקטינן ביה לחומרא ומאחר דיוצא טמא אף מה שבפנים טמא דהא רבינא דבתרא הוא סבר בפ' בהמה המקשה דחיבורי אוכלים כמאן דמפרתי דמו ונגעי בהדדי וא"כ טימא היוצא למה שבפנים ופסול ושמעתא בפ' שני דזבחים (דף כ"ה כ"ו) דמכשר דלא כרבינא ולא הו"ל לרבינו לפסוק כוותיה אלא כרבינא דבתרא הוא ומשום דקשה לומר דשמעתא דזבחים ליפלוג ארבינא הדר ואמר דאפשר דאף שמעתא דזבחים סברה כרבינא דנפסל הבשר לאכילה ולא אתיא אלא לאכשורי זיבחה לבעלים לכפרה אבל הבשר אה"נ דאסור וה"ל לרבינו לפרושי. וליישב דעת רבינו י"ל דאי נימא דשמעתא דזבחים פליגא ארבינא למינקט כסתם גמרא עדיף מלמינקט כרבינא ואפי' למ"ש דהך שמעתא לאו לאכשורי בישרא לאכילה קאמר וכו' אין השגה על רבינו שהרי דרכו להעתיק לשון הגמרא כמות שהיא. ועי"ל דסבר רבינו דבעיא דפ' כיצד צולין דלא איפשיטא נקטינן לקולא כיון דבדרבנן היא והשתא שמעתא דזבחים לא פליגא ארבינא ולאכשורי בישרא לאכילה אתא: כתב עוד ואח"כ חתך פסול וכו' א"א אפילו אחר זריקה וכו'. כלומר משיג על מ"ש רבינו שבשר קדשים קלים שיצא קודם זריקה כשר דמאי איריא קודם זריקה אפילו אחר זריקה נמי ואפשר לומר דמאי יצא דקאמר רבינו יצא חוץ לחומת ירושלים. ועי"ל דאפי' את"ל דביוצא חוץ לעזרה מיירי ה"ק אע"ג דדם האיברים לאו דם הוא לענין שנאמר שאם הזה ממנו כשר מ"מ כיון דאית ביה

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

מְקַבֵּל הַדָּם. וְאִם קָבַל וְאַחַר כֵּן חָתַךְ פָּסוּל מִפְּנֵי
שְׂמִנוּנִית הַבֶּשֶׂר שֶׁבַּחוּץ. וּבְקִדְשֵׁים קָלִים אֵין צָרִיךְ לְחַתֵּךְ
אֶלָּא מִחֲזִיר רַגְלָהּ לְפָנִים וּמִקָּבַל. שֶׁבֶּשֶׂר קִדְשֵׁים שִׁצָּא
קֹדֶם זְרִיקָה כְּשֶׁר:

שמנונית לא חשבינן ליה כמיא בעלמא למימר דלא ליחול עליה פיסול יוצא כלומר שע"י
השמנונית חשיב דם לחול עליו פיסול יוצא: